

stírán. Dlužník má takové námitky vznést ve směnečném řízení. Okolnost, že se o nich dověděl teprve po pravoplatném směnečném rozkazu, nemohla opodstatnit ani žalobu o obnovu sporu, jež je proti směnečnému platebnímu rozkazu nepřipustná, a proto nelze oklikou uplatňovati takovéto novoty žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř. Bylo na žalovaném, by se v čas před splatností směnky přesvědčil o tom, zda směnky slouží k účelu, k němuž je podepsal, a by uplatnil v tom směru námitky bezdůvodnosti vystavení směnky nebo jejich vylákání ve směnečném řízení. Pravomoc platebního rozkazu brání uplatnění těchto okolností teprve v řízení exekučním a žaloba podle § 39 čís. 5 ex. ř. neslouží k tomu, by se zvracela pravomoc soudních rozhodnutí. Pravoplatný směnečný rozkaz jest po právu pokládati za správný a proto za vykonatelný. Má-li dovolatel na mysli zásadu hájenou Ehrenzweigem System § 160, ostatně spornou, že pravomoc rozsudku musí ustoupiti přirozené zásadě právní, jež brání obohacení nebo poškození nedovoleným činem a připouští tedy námitku lstivosti a po případě z ní plynoucí nárok na náhradu škody z činu nedovoleného i proti rozsudečnému nároku, nenastal zde takový případ. Pravoplatnému exekučnímu titulu lze podle této zásady odporovati jen, byl-li vydobyt nedovoleným činem nebo používá-li se exekučního titulu proti dobrým mravům. Ale to, co žalobce uvedl o zažalování směnek, proti nimž mohla býti vznesena námitka, o níž se dodatečně dověděl, neopodstatňuje úsudek, že exekučního titulu bylo dobyto nedovoleným činem nebo že ho bylo používáno způsobem přičícím se dobrým mravům. Přednes žalobcův tedy neopodstatňuje jeho nárok ani podle § 35 ex. ř. ani podle § 39 čís. 5 ex. ř. a proto také není odvolací řízení vadné z toho důvodu, že nebyly prováděny důkazy dovolatelem postrádané.

Čís. 10014.

Spokojil-li se ten, pro koho bylo zapsáno předkupní právo, s nabídkou, v níž nebylo uvedeno jméno uchazeče a bližší podmínky kupu, a sdělil-li zavázanému z předkupního práva, nežádaje sdělení uchazečova jména a bližších podmínek, že mu v určité lhůtě oznámí, zda svého práva použije čili nic, nemůže napotom, neoznámiv do lhůty, kterou sám stanovil, ba ani do zákonné lhůty třicetidenní, zda svého práva ke vstupu do koupě používá, dodatečně vyvozovati neplatnost nabídky z toho, že mu nebylo oznámeno jméno kupitelovo a bližší podmínky.

(Rozh. ze dne 20. června 1930, Rv II 621/29.)

Na domě, jenž připadl žalobci z pozůstalosti a jenž nebyl na něho dosud knihovně převeden, vázlo předkupní právo pro žalovaného. Tvrdě, že se žalovaný vzdal předkupního práva, domáhal se na něm žalobce žalobou, o níž tu jde, by byl uznán povinným vydati žalobci výrazné prohlášení způsobilé ke knihovnímu vkladu toho obsahu, že žalovaný svoluje k tomu, by dům byl vlastnický připsán novému majiteli bez

knihovního vtělení předkupního práva, jinak že by žalobce byl oprávněn na základě rozsudku o této žalobě provést proti žalovanému knihovní jednání. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce vytýká dovolatel, že odvolací soud má neprávem za to, že se vzdal předkupního práva, neoznámiv výkup do 8. srpna 1929, že odvolací soud neprávem pokládá nabídku žalobcovu za dostatečnou a že žalobní nárok není opodstatněn samým přednesem žalobcovým. Nelze souhlasiti s dovolatelem v tomto směru proto, že prý žalobce netvrdil, že nabídl žalovanému dům ku koupi. Vždyť přece žalobce tvrdil, že se mu vyskytli uchazeči manželé G-ovi, že byl ochoten jim dům prodat, že sdělil žalovanému, že se uchazeči vyskytli, a vyzval ho, že může vstoupiti do koupě za cenu nabízenou uchazeči se splněním vedlejších podmínek. Tímto tvrzením byl by žalobní nárok dostatečně opodstatněn, kdyby bylo prokázáno. Výzva ke vstupu do koupě oznámením podmínek jest nabídkou ve smyslu § 1072 obč. zák. Dovolatel má neprávem za to, že není důvodu pro žalobní žádání, by žalovaný svolil k odepsání prodané nemovitosti a k přenesení do nové vložky bez vtělení práva předkupního. Když dům, který žalobci připadl z pozůstalosti, nebyl naň ještě knihovně převeden a odepsán z vložky čis. 2775, jak plyne ze žaloby, jejíž přednes nebyl popřen v tom směru, a jak dovolatel sám předpokládá, jest žalobní žádání, by bylo provedeno odepsání domu a přenesení jeho do jiné vložky bez vkladu předkupního práva a by žalovaný byl odsouzen k tomu svoliti, zcela odůvodněno. Žalobce oznámil žalovanému dopisem ze dne 17. července 1928, že má uchazeče na dům se zařízením za 175.000 Kč a vyzval ho, by se rozhodl, zda chce svého předkupního práva použití. Žalovaný spokojil se s touto nabídkou, nežádal sdělení jména uchazeče, ani bližší podmínky a sdělil dopisem ze dne 19. července 1928, že do 8. srpna 1928 oznámí, zda svého práva použije čili nic. Neoznámil však do lhůty, kterou sám stanovil, ba ani do zákonné lhůty třiceti dnů, zda svého práva ke vstupu do koupě používá, Toto jeho chování nelze podle zásady druhého odstavce § 863 obč. zák. vykládati jinak, než, že svého práva použití nemínil a tedy se ho vzdal, zejména proto, že se nezajímal o to, kdo se o koupi uchází, ani o bližší podmínky a také ve své odpovědi bez ohledu na osobu a podmínky vyslovil, že se rozhodne do 8. srpna 1928. Žalovaný nemůže dodatečně z toho, že mu nebylo oznámeno jméno uchazeče a bližší podmínky, těžiti a vyvozovati neplatnost nabídky. Odporovalo by to slušnosti. Ostatně žalovaný v první stolici neuplatňoval, že nabídka byla nedostatečná proto, že v ní nebylo oznámeno jméno uchazeče a bližší podmínky, a námitky v tomto směru v oprávněm řízení jsou proto nedovolenou novotou.